

# РЕШЕНИЕ

№ 9034

гр. София, 06.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в публично заседание на 16.02.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Младен Семов**

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **13125** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“б“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).  
Образувано е по жалба на В. Т., ЕГН [ЕГН],с адрес: [населено място], кв. Г., [улица]бл. 6 чрез адв. Ю., с посочен съдебен адрес: [населено място], [улица],ет. 4,офис 12, моб. тел.:0886 62 72 69 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2242353 от 01.12.2025г. на младши автоконтрольор С. С., отдел „Пътна полиция“,СДВР с която на жалбоподателят е приложена мярка – „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС но за не повече от 18 месеца“.

Твърди се,че заповедта е нищожна, неправилна и незаконосъобразна,тъй като:

Заповедта е постановена при пълна липса на фактически и правни основания/позовава се на решения по адм.дела № 8128/2010 и № 2726/2010 на ВАС/. В заповедта са налице изключително тежки пороци,като между мотиви и диспозитив е налице противоречие и неяснота – неразбираема е и ограничава правото на защита.В мотивите е посочено нарушение на чл.5 ал.3 т.1 пр.1 ЗДвП управление с концентарция на алкохол над 1.2 на хиляда и на чл. 5 ал.3 т.1 пр.2 от ЗДвП – управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози. Диспозитива на ПАМ е за управление с концентрация на алкохол над 0.5 на хиляда.

Т.е. не е ясно дали ПАМ е постановена за употреба на наркотични вещества или заради управление с концентрация на алкохол над 0.8 на хиляда до 1.2 включително или само над 0.5 на хиляда. Неясно е в кой законов текст е предвидено налагане на ПАМ за управление на МПС нв рамките на 0.8 на хиляда до 1.2 на хияда включително.

На следващо място се твърди допуснато съществено нарушение на производствените правила,като

се оспорват описаните в заповедта обстоятелства, тъй като:

Отчетеният с дрегер резултат е оспорен и лицето е дало кръвна проба, което е сигурният и законово регламентиран метод, поради което и да излизане резултата отнемането на СУМПС е неоснователно. Поради задържане на лицето за срок от 24 часа след освобождаването му даването на проба е безпредметно, тъй като са 24 часа всяка концентрация на алкохол бива абсорбирана в организма.

Не са налице и основания за издаване на ПАМ поради установения с Дреге Дръг тест 5000 резултат за употреба на амфетамин, тъй като този резултат е очевидно неверен. Дадена е кръвна проба, което е меодавният способ за установяване посоченото обстоятелство, като до излизане резултатите подобен ПАМ не следва да се прилага. Представя и протокол от лаборатория Ракус за изследване от урина № 20550273 от 02.12.2025г. от който се установява липса на наркотични вещества в кръвта на лицето.

Нарушен е чл.6 АПК, тъй като съгласно чл.171 т.1 б.“б“ ЗДвП е предвидено ПАМ да се постанови за период не повече от 18м. В случая обаче липсва изложена обосновка досежно определеният срок на действие на посочената ПАМ.

Неясно е още как процесната ПАМ ще преодтврати извършването на други нарушения, респ. заповедта е постановена в нарушение на зцета на закона съобразно чл.22 ЗАНН/позовава се на решения по адм.дела № 10768/2017 и № 9379/2017г. на ВАС и по адм.д. № 329/2022г. на АС - Перник/.

Процесната жалба е допустима и редовна, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр чл.172 ал.1 от ЗДвП и чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуто на спора с оглед твърденията на страните и предмета на съдебна проверка, съдът съобрази и приема:

С процесно обжалваната Заповед, административния орган е установил и приел, видно и съдържанието на самата Заповед, че В. Т. на 01.12.2025г. около 11:00 в [населено място], управлява товарен автомобил „И. 35 Ц 17“ с табели рег. [рег.номер на МПС] по [улица] посока на движение от [улица] към [улица]. Пред № 220 е бил спрян и е извършена проверка, като:

При проверка за употреба на алкохол с Алкотест Дрегер 7510 уреда е отчетел положителен резултат от 0.93 промила алкохол в издишаният въздух.

При проверка за употреба на наркотични вещества или техните аналози с Дръг тест 5000 е отчетен положителен резултат за употреба на амфетамин.

Поради това и като е установил хипотезата и материално-правните предпоставки по чл. 171 т.1 б.“б“ от ЗДвП, ответника е постановил временно отнемане на СУМПС на воач, която управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 18м.

Видно от заповед за задържане от 01.12.2025г. в 11:53ч. на същата дата, жалбоподателят е задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане в 07 РУ на СДВР.

Издаден е и талон за изследване № 312740 от същата дата с направление за изследването – ВМА, връчен на жалбоподателя срещу подпис на 01.12.2025г. в 12ч. и 20м..

На тази база следва да се приеме:

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Видно от Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Оспорената по делото заповед е издадена от полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" – СДВР/видно от Заповед № 513з-9797/13.09.2024г за преназначаване на полицейски инспектор С., поради което следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на процесната принудителна административна мерки.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

С оглед възраженията на жалбоподателя следва изрично да се посочи – заповедта е постановена, есп. мярката приложена само за установено управление на МПС на концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, както изрично е записано в оспореният акт. Фактът, че в него е посочено установено управление на МПС и след употреба на наркотични вещества се явява напълно ирелевантен доколкото органа очевидно не е упражнил правомощие в тази връзка и очевидно мярката не е приложена на това основание.

Ноторно и без необходимост от излишни референции е възприятието, че част от мотивите на акта, могат да бъдат съпровождащи го, като част от административната преписка, когато са обективирани в друг, надлежен документ. В предходните пасажии съдът ясно изложи възприятието си за фактите по спора именно на база административната преписка/част от която е и АУАН № 4888908 от 01.12.2025г./ и процесният акт, поради което не може да се приеме, че същият е немотивиран, постановен при липса на фактически и правни основания.

Успоредно с това – при постановяване на акта не са допуснати нарушения на процесуалните правила обуславящи отмяната му. Конкретно – налице е напълно изяснена фактическа обстановка, въз основа на която е приложена и дадената от органа правна квалификация. Извършените тестове са надлежно протоколирани и документирани. В този смисъл не е налице процесуална незаконосъобразност на акта и в частност – нарушение на чл.35 АПК.

В настоящият казус ответника е установил наличие и на двете хипотези по чл.171 т.1 б. "б" от ЗДвП, но е приложил процесната ПАМ с оглед хипотезата – управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда.

Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което се установява чрез медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ се налага съставомерно и когато лицето откаже да му бъде направено медицинско и химическо лабораторно изследване, съответно тест с техническо средство. Изречение второ на посочената разпоредба предвижда, че ПАМ при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 – тези установени стойности са определящи.

По силата на чл.174 ал.4 ЗДвП, редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта

на водачите на моторни превозни средства, трамваи или самоходни машини и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, се определя с наредба на министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъието.

Съгласно Чл. За. ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, издадена от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието/Наредбата/, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

В настоящият казус и след тестването с техническо средство на жалбоподателят е издаден и талон за изследване № 312740, издаден от В. Н., отдел Пътвна полиция, СДВР, връчен на жалбоподателя на 01.12.2025г. в 12ч. и 20 минути му е указано в срок до 45 минути да даде проба във ВМА.

По силата на чл. 15 ал.6 от Наредбата - при неявяване на лицето за изследване в указания в талона за изследване срок се приемат показанията на техническото средство или теста, с което е установена концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. В тази връзка определящ за изхода от спора е факта – явило ли се е лицето да даде проба за изследване в срок, така, че същата да бъде отчетена от административният орган.

Съгласно чл. чл.27 ал.1 от Наредба № 1 от 19.07.2017г. Лабораторията, извършила изследването, изпраща протокола по чл. 24, ал. 2 и протокола по чл. 14, ал. 2 на структурата, посочена в талона за изследване.

Освен това, посочена Наредба ясно посочва кои специализираните лаборатории, чиито анализ на пробите е правно значим.

По силата на чл.11 от приложимата Наредба - медицинското изследване и вземането на проби се извършва в спешните отделения на многопрофилните лечебни заведения за болнична помощ и във филиалите на центровете за спешна медицинска помощ (ЦСМП), които се намират извън областните градове, както и в лечебните заведения, в които лицата са транспортирани за оказване на медицинска помощ или са настанени за лечение.

Посоченото изискване е спазено, като чл.19 ал.1 т.1 б.“а“ от Наредбата регламентира специализираните химически и химико-токсикологични лаборатории които следва да обработят пробите за лицата.

Това обяслява и неотносимостта към доказателствения материал на приложеното от жалбоподателя изследване от лаборатория Р., която не е сред нормативно регламентирани като акредитирани за провеждане на подобен од изследване. Освен това същото третира изследване за наркотични вещества, докато процесната ПАМ не е приложена в тази хипотеза.

С определение № 42130 от 16.12.2025г., при насрочване на делото, съобразявайки нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" изр. последно от ЗДвП, съдът е указал на трето неучастващо лице, – началника на ВМА - С., в едномесечен срок да заяви явил ли се е В. Т. за медицинско и химико-лабораторно изследване във ВМА във връзка с издаден талон за изследване № 312740 и при положителен отговор – взета ли му е проба и кога се очаква да бъдат готови резултатите от нея.

Видно от писмо на заместник-началника на ВМА, заведено в деловодството на АССГ на 13.02.2026г. пробата е обработена, изследването е завършено и резултатите от него установят

съдържание на алкохол в кръвта 0.56 промила и съдържание в урина – 0.8 промила.

При установено управление на МПС с концентрация на алкохол над 0.5 на хиляда компетентният орган е длъжен да постанови процесната мярка, преследвайки основна цел, въздигната встъпително в текста на нормата, а именно - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Безспорно и без необходимост от допълнителна нормативна обосновка, е схващането, че управлението на МПС в състояние засегнато от употребата на алкохол/съобразно законодателно определеният критерий за концентрация/ представлява източник на опасност за движението по пътищата. В този смисъл мярката има превантивен ефект и преследва превантивна цел. Същевременно и пак според специалният ЗДвП управлението на МПС под влияние на алкохол/в законодателно дефинираните стойности/ представлява само по себе си нарушение и в таз връзка мярката има преустановителен ефект и цел, т.е. преустановява едно вече извършвано нарушение.

Ето защо не може да се приеме за основателно възражението за несъответствие на заповедта с целта на закона съобразно чл.22 ЗАН, тъй като мярката е в съответствие с целта на закона, който прилага – чл.171 т.1 б.“б“ от ЗДвП.

Неоснователни са и възраженията за неправилно прилагане на мярката в нарушение на материалния закон.

Макар и точни и обосновани като наблюдателност и забележка, то негодни да формират обратен извод са възраженията на жалбоподателя, че е неясно дали ПАМ е приложена за шофиране с концентрация на алкохол над 0.8 на хиляда или за шофиране с концентрация над 0.5 на хиляда, както и възражението, че не е посочен законов текст предвиждащ прилагане на ПАМ за шофиране с концентрация на алкохол в кръвта над 0.8 на хиляда.

В мотивите на процесната ПАМ е посочено ясно, че извършената при проверката проба с техническо средство е отчела резултат от 0,93 промила в издишания въздух, а в разпоредителната част на акта е посочено, че мярката се прилага за шофиране с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда. Частта от заповедта в която е посочено нарушение на чл.5 ал.3 т.1 пр.1 от ЗДвП в която е посочено и шофиране с концентрация над 0.8 на хиляда е напълно ирелевантна за процесната ПАМ. Посеченият текст освен дълбоко неверен се явява и непълно ненужен за целите на административното производство и е резултат от шаблонизираност в действията на органите на МВР. Същият обаче няма никакво отношение към законосъобразността на процесната заповед нито организира правото на защита на лицето доколкото в мотивите ясно е описана установената концентрация на алкохол, начина на установяването и, лицето по отношение на което са установени тези обстоятелства, време и място на установяване и цялата тази фактическа обстановка е подведена под нормата на чл.171 т.1 б.“б“ ЗДвП която е относимата правна квалификация, като в разпоредителната част на акта изрично е посочен и нарушеният законово допустим минимум от 0.5 промила кореспондиращ на установеното с техническо средство и установеното с медицинското изследване, чиято стойност е определяща.

Поради това жалбата следва да се отхвърли.

С оглед изложеното и на основание чл. 172 ал.2, предл. четвърто от АПК, Административен съд София-град, трето отделение, 74 състав:

#### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на В. Т., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-2242353 от 01.12.2025г.

Решението не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

Съдия: